

§ 9.

Finansministeren bemyndiges til at afholde den ved denne Lov foranledigede Udgift.

§ 10.

Denne Lov træder i Kraft samtidig med Ophævelsen af det i § 1 nævnte Forbud og ophører ved Udgangen af 1918, forsaavidt den ikke forinden er ophævet ved kongelig Resolution. Loven gælder ikke for Færøerne.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

De i nærværende Lovforslag indeholdte Bestemmelser er hovedsagelig i Overensstemmelse med Loven af 17. Marts 1917 om Tillægsafgift paa Spiritus, idet man kun har foretaget saadanne Rettelser eller Tilføjelser, som den nævnte Lovs Virken i Praksis har gjort ønskelige.

I § 1 er saaledes indsat en Bestemmelse om, at Finansministeren kan tillade Transport af afgiftspligtige Varer fra en Handlendes Lager til en andens. Dette er navnlig sket af Hensyn til de mindre Handlende, der har vanskeligt ved at betale Afgiften og derfor kunde ønske at tilbagelevere Beholdningen eller en Del deraf til Grossisten.

Da Lovforslaget gaar ud paa en Afgiftlig Detailprisen for den paagældende Vare, og der findes Vin o. l., der ikke i den foreliggende Tilstand kan sælges til Forbrug, er der dernæst i § 2 indført en Bestemmelse om, at Prisen for saadanne Varer fastsættes af Finansministeren efter Betykning fra Nævnet.

I § 3 har man foreslaaet, at Afgiftsbeløb af indtil 300 Kr. skal betales inden 2 Maaneder efter Lovens Ikrafttræden i Stedet for som i Spiritusloven bestemt 1 Maaned. Toldkontorerne, der skal eftergaa Anmeldelserne, foretage Beregningerne og udskrive Regningerne, kan navnlig for de større Byers Vedkommende ikke blive færdige med det nævnte Arbejde indenfor et Tidsrum af 1 Maaned, og man har derfor foreslaaet den forlængede Frist for Indbetalingen.

Spirituslovens Bestemmelse om, at Toldforsegling kun kan foretages, naar Krav derom fremsættes inden 8 Dage efter Lovens Ikrafttræden, har man i § 4 ændret, saaledes at Finansministeren fastsætter Fristen. Det viste sig nemlig ved Spirituslovens Gennemførelse, at de mindre Hand-

lende ofte ikke kendte Bestemmelsen og lige saa ofte af en eller anden Grund ikke kunde overholde den, og da det for mange er af største Betydning at faa Beholdningen taget under Toldforsegling for at fri sig for Afgiften, indtil de faar Overblik over, hvorvidt de kan sælge Varerne, har man ment det rigtigst, at det overlades til Administrationen at fastsætte Fristen efter Forholdene.

Ligeledes er der i § 5 indsat en Bestemmelse om, at Finansministeren eventuelt kan fastsætte Henstandstiden for Afgiften af den i Paragraffen omhandlede Vin. Derved er bl. a. tilsigtet, naar det skønnes hensigtsmæssigt, at lade Krediten for Afgiften løbe jævnsides med en for paagældende Handlende allerede af Staten tilstaaet Kredit, saaledes at det f. Eks. ikke bliver nødvendigt to Gange umiddelbart efter hinanden at indbetale de i § 3 omtalte Beløb.

Bestemmelsen i § 6 er optaget under Hensyn til, at det ved Fabrikation af Frugtvin, Cider o. lign. hidtil i Henhold til Spirituslovens § 6 er tilladt at anvende „teknisk“ Sprit d. v. s. tillægsafgiftsfrit, hvilket ikke bør finde Sted, naar saavel Vin som Spiritus er undergivet Tillægsafgift.

Bestemmelsen om Varer til teknisk Brug o. lign. er udgaaet.

§ 8, 2det Stykke. Her er udtrykkelig anført, at Tilbagebetaling kun kan finde Sted for Vin, der ved Lovens Ophør findes hos Forretningsdrivende, og som ikke er solgt til private, idet man derved vil slaa fast, at Beholdninger, der paa dette Tidspunkt ejes af private, ikke kommer ind under Reglen om Tilbagebetaling. Den Grund (Konkurrencen), der bevirker, at man tilbagebetaler Afgiften til de Handlende, findes ikke for de private Vedkommende.